

Fest i Kulåra

När jag tänker tillbaka på min barndoms Kulåra, blir jag lätt nostalgisk. På den tiden fanns i byn sju gårdar, som höll ihop och hjälptes åt med allehanda sysslor. Bl a hade man tröskverk, torvströrivare mm tillsammans. När hösten kom och skörden var bärgad, var det dags för tröskningen. Alla gårdar hjälpte till med all tillgänglig arbetskraft, oavsett gårdarnas storlek. Så var det också sed att, så länge tröskningen pågick, skulle alla bjuda på tröskkaffe. Det gick åt många koppar kaffe med dopp den tiden. Inget snabbkaffe och inga plastmuggar förekom på borden. Nej, långbord med hemvävda vita dukar, fina koppar och bröd, som man beställt från bageriet på ön. En kont fylld med skorpor skulle det vara, och vetekransar som passade precis på de ovala nickelbrickor, som fanns i varje gård. Och skålarna med stora, röda Säfteholmsäpplen! Kalas varenda dag, så länge tröskningen varade.

Julfirandet är också ett festligt minne. Jag vågar påstå, att barnens jul här i byn var mycket originell. Troligen var vi ensamma i världen om just vårt sätt att fira. Vår påhittige — och allt i allo — Bond Anders snickrade ihop en julbock på trämedar och försåg den med upphängningsanordningar för julklappar. Byns barn samlades i någon stuga för att göra i ordning paket. Klapparna var aldrig dyrbara, mest hemgjort såsom ”grötmollor”, träslevar, hemstickade strumpor och liknande. På julafton drog vi sedan i samlad tropp ut i byn med julbocken fullastad. Vi besökte alla gårdar och delade ut julklappar. Var och en blev ihågkommen, gammal som ung.

Kulåra barn med julbocken 1920. Artikel författaren är gossen som håller i bockens horn. Fr. v. Näsi Lennart, Håll Erik, Ryss Karin, Ryss Gustav, Håll Lars, Håll Anna, Ryss Maria, Håll Bror, Ryss Anna.

Foto: Håll Nils Matsson

Vintrarna kunde även då vara ganska nyckfulla. Jag minns särskilt en jul, då det hade snöat rikligt. Men på själva julafton blev det töväder, och nästan all snö försvann med ett ordentligt slaskföre som resultat. Vägarna blev nästan bara, men Bond Anders fann på råd. Han snickrade trähjul till julbocken och så kunde vi dra den i alla fall. Jag minns en liten episod från denna expedition. Vi hade hunnit nästan fram till Olhansgården. Min broder Lars, någonstans i kön, kom plötsligt springande förbi hela sällskapet, stampade i marken så vattnet skvätte om oss och sjöng: "Nu är det (h)jul igen". En jul på hjul, skulle man kunna säga.

*När barnaögon tindrade på julaftons kväll
och julens budskap värmde vårt sinne.*

*Om julklappen blott var en sorts karamell
så är det dock ett vackert minne.*

Bror Håll